

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **N. V. P.**, nar. X, bydliště v ČR zajištěno na adrese X,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha
7,

o žalobě ze dne 31. 3. 2021 na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném
pod sp. zn. OAM-52529/ZM-2019 o žalobcově žádosti o udělení povolení
k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty,

takto:

- I. Žalovaný je povinen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku vydat rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty vedeném pod sp. zn. OAM-52529/ZM-2019.
- II. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, náhradu nákladů řízení ve výši 14 342 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou datovanou dne 31. 3. 2021 se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného a žádal, aby byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí v řízení o žalobcově žádosti o vydání zaměstnanecké karty vedeném pod č. j. OAM-52529/ZM-2019.
2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[II] Žaloba

3. Žalobce uvedl, že dne 13. 8. 2019 podal na zastupitelském úřadě České republiky v Hanoji žádost o vydání zaměstnanecké karty dle zákona o pobytu cizinců. Řízení je u žalovaného správního orgánu vedeno pod č.j. OAM-52529/ZM-2019. Žalovaným správním orgánem bylo věcně rozhodnuto dne 14. 7. 2020, a to tak, že zaměstnanecká karta nebyla žalobci vydána. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, k žalobcovu odvolání, rozhodnutím ze dne 14. 10. 2020, č.j. MV-133638-3/SO-2020, zrušila rozhodnutí žalovaného správního orgánu a věc mu vrátila k novému projednání. Podle § 169t odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců se rozhodnutí vydá ve lhůtě 60 dnů od podání žádosti. Protože žalovaný s vydáním rozhodnutí otálel, žalobce se domáhal vydání opatření proti nečinnosti u nadřízeného orgánu (= Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců), který mu vyhověl a rozhodnutím ze dne 11. 2. 2021, č.j. MV- 30248-3/SO-2021, přikázal žalovanému vydat rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů. Jelikož i tato lhůta marně uplynula, žalobce přistoupil k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě (datováno dne 3. 6. 2021) popřel, že by byl nečinný. Podle Cizineckého informačního systému (CIS) byl žalobci povolen pobyt jako dlouhodobý za účelem zaměstnanecké karty, přičemž předkládací zpráva k vydání zaměstnanecké karty byla vydána před podáním žaloby, konkrétně dne 17. 3. 2021. Žalovaný s odkazem na § 169t odst. 7 písm. a), § 169t odst. 9 písm. a), § 165a odst. 1 písm. f), § 30 odst. 2 a § 169r odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců poukázal na to, že žadatele o zaměstnaneckou kartu vyzývá k převzetí víza podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zastupitelský úřad, nikoliv žalovaný. Výzva je však nyní vyloučena vzhledem k zákazům obsaženým v ochranných opatřeních Ministerstva zdravotnictví. V době, kdy byl vydán pokyn k udělení dlouhodobého víza za účelem převzetí povolení k pobytu (zaměstnanecké karty), šlo o ochranné opatření ze dne 14. 2. 2021, č.j. MZDR 20599/2020-56/MIN/KAN. Žalovaný byl toho názoru, že soud mu nemůže nařídit vydat rozhodnutí v určité lhůtě, protože není známo, jak se bude vyvíjet epidemiologická situace a regulace ochrannými opatřeními.
5. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Rozhodnutí soudu

6. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
7. Při jednání před soudem dne 14. 9. 2021 žalobcův zástupce setrval na svrchu rekapitulované argumentaci. Žalovaný se z jednání omluvil.
8. Žaloba je důvodná.
9. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s., *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, se může žalobou domáhat toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení.*
10. Podle § 81 odst. 2 s. ř. s., *je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.* Je-li žaloba nedůvodná, soud ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítne.
11. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
12. Podle § 80 odst. 1 s. ř. s. platí: *Žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.* Stran včasnosti žaloby soud konstatuje, že žaloba byla podána dne 31. 3. 2021. Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 7. 2020, č.j. OAM-52529-24/ZM-2019, byla žalobcova žádost zamítnuta. Toto rozhodnutí bylo následně k žalobcovu odvolání zrušeno, a to rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) ze dne 14. 10. 2020, č.j. MV-133638-3/SO-2020, a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání a rozhodnutí. Uvedené rozhodnutí Komise bylo žalovanému doručeno dne 16. 10. 2020. Žaloba tak byla podána včas.
13. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, žalobce dne 13. 8. 2019 podal na zastupitelském úřadu žádost o zaměstnaneckou kartu. Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 7. 2020, č.j. OAM-52529-24/ZM-2019, byla ona žádost zamítnuta, ale toto rozhodnutí bylo následně zrušeno rozhodnutím Komise ze dne 14. 10. 2020, č.j. MV-133638-3/SO-2020. Dne 3. 3. 2021 pak Komise (pod č.j. MV 30248-3/SO-2021) vydala opatření proti nečinnosti, jímž přikázala žalovanému, aby *„do 30 dnů od kdy byly odstraněny nedostatky podání nebo ode dne, kdy marně uplynula lhůta, která byla žadateli poskytnuta k odstranění vad podání, vydal rozhodnutí ve věci řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty k povolení výkonu povolání na území České republiky pana N. V. H., č. j. OAM-52529/ZM-2019“*. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Komise uvedla mj. toto (zvýraznění podtržením provedl soud): *„Dne 24. 2. 2021 byl žadatel vyzván správním orgánem podle § 169i odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. k odstranění vad podání, přičemž lhůta pro vydání rozhodnutí neběží ode dne, kdy správní orgán učinil tuto výzvu, do dne, kdy byly odstraněny nedostatky podání nebo do dne, kdy marně uplynula lhůta, která byla žadateli poskytnuta k odstranění nedostatků podání. Vzhledem k tomu, že k výzvě k odstranění vad podání došlo až po uplynutí zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, přistoupil nadřízený správní orgán k vydání opatření podle § 80 odst. 4 písm. a)*

zákona č. 500/2004 Sb.“. Dne 24. 2. 2021 byl žalobce výzvou vydanou pod č.j. OAM-52529-41/ZM-2019 vyzván k předložení specifikovaných listin s tím, že mu ke splnění povinnosti byla stanovena lhůta 15 dnů ode dne doručení výzvy. Žalobce byl poučen, že během oné patnáctidenní lhůty neběží lhůta pro vydání rozhodnutí. Zároveň se mu dostalo poučení, že po marném uplynutí 15 dnů bude žádost zamítnuta. Výzva byla žalobcovu zástupci doručena dne 25. 2. 2021. Dne 17. 3. 2021 je datována předkládací zpráva žalovaného k vydání zaměstnanecké karty se souhlasem s vydáním zaměstnanecké karty a zároveň byl udělen zastupitelskému úřadu pokyn k udělení víza žalobci za účelem převzetí zaměstnanecké karty (č.j. OAM-52529-48/ZM-2019).

14. Podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu může nadřízený správní orgán přikázat nečinnému správnímu orgánu, aby ve stanovené lhůtě vydal rozhodnutí.
15. Soud vyšel z toho, že účelem správních i soudních prostředků ochrany proti nečinnosti je to, aby účastník řízení dosáhl vydání rozhodnutí ve věci samé, a to z povahy věci v co nejkratší době (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2020, č.j. 1 Azs 200/2020-31, publ. pod č. 4086/2020 Sb. NSS; toto i další zde zmíněná rozhodnutí kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz). Dále, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2012, č.j. 2 Ans 14/2012-41 (č. 2785/2013 Sb. NSS), konstatoval mj. toto: *„Nečinnost je objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsaných lhůtách nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů. Ne každá nečinnost je však přičitatelná správnímu orgánu. Ustanovení § 71 odst. 5 správního řádu z roku 2004 představuje materiální hledisko posouzení takového stavu; má-li zjištěná nečinnost svůj původ ve způsobu, jakým vystupuje v řízení jeho účastník, nejde o nečinnost správního orgánu a nelze se proti ní dovolávat ochrany. Posouzení, zda nejde o takovou situaci, přísluší i správnímu soudu v rámci posouzení důvodnosti žaloby podané dle § 79 a násl. s. ř. s. Přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 4 správního řádu z roku 2004), je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný, a nejde tedy o případ, na který pamatuje § 71 odst. 5 citovaného zákona. Správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním účastníka řízení (žalobce) se, z pohledu § 71 odst. 5 téhož zákona, může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti.“*
16. Z tohoto právního východiska vyplývá pro souzenou věc závěr, že vydala-li Komise dne 3. 3. 2021 opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu, byla nečinnost žalovaného a uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí k tomuto dni pro posouzení soudu závazně presumována. Soud proto zkoumal výlučně to, zda byl žalovaný nečinný po datu 3. 3. 2021, tj. zda po tomto datu odstranil svou nečinnost vydáním rozhodnutí, resp. zda objektivně zjištěné nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí nezpůsobil žalobce (k tomu srov. § 71 odst. 4 správního řádu, podle něhož se nedodržení lhůt nemůže dovolávat ten účastník, který je způsobil). Jinými slovy, pozornost soudu se soustředila pouze na zjištění, zda opatřením přijatým Komisí byla nečinnost odstraněna, kdy součástí takového skutkového hodnocení musela být i úvaha, zda případná pokračující nečinnost není vyvolána procesním chováním žalobce, příp. jinými objektivními skutečnostmi.
17. Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnaneckou kartou rozumí povolení k dlouhodobému pobytu.
18. Podle § 44 odst. 1 ve spojení s § 30 odst. 2 a 4 zákona o pobytu cizinců platí, že cizinec, který podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadu a

bylo mu uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí příslušného oprávnění k pobytu na území, je povinen za účelem vydání průkazu o povolení k pobytu se do 3 pracovních dnů ode dne vstupu na území osobně dostavit na ministerstvo ke zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu, a to včetně pořízení biometrických údajů cizince a jeho podpisu, který je určen k jeho dalšímu digitálnímu zpracování; podpis se nepořídí, pokud cizinci v jeho provedení brání těžko překonatelná překážka.

19. Podle § 44 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že cizinci, který podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, ministerstvo vydá potvrzení o splnění podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu; to neplatí, jde-li o vydání zaměstnanecké karty cizinci, kterému bylo vydáno na danou pracovní pozici povolení k zaměstnání nebo který je uvedený v § 98 zákona o zaměstnanosti.
20. Podle § 44 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že cizinec je povinen ve lhůtě stanovené ministerstvem, nejpozději však do 60 dnů ode dne pořízení biometrických údajů, dostavit se na ministerstvo k převzetí průkazu o povolení k pobytu.
21. Podle § 30 odst. 2 a 4 zákona o pobytu cizinců platí, že vízum k pobytu nad 90 dnů se cizinci uděluje za účelem převzetí příslušného oprávnění k pobytu na území. V případě, že převzetí oprávnění k pobytu brání důvody na vůli cizince nezávislé, považuje se doba pobytu po vstupu cizince na území za prodlouženou až do doby, než tyto důvody pominou.
22. Podle § 169t odst. 8 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců platí, že hodlá-li ministerstvo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu vyhovět, vyzve žadatele podle § 44 odst. 1 k poskytnutí údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu a podle § 44 odst. 3 k převzetí průkazu o povolení k pobytu.
23. Podle § 169r odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že řízení o žádosti se zastaví, jestliže se cizinec, který podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, ve lhůtě podle § 44 odst. 1 nedostaví na ministerstvo ke zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu nebo ve lhůtě podle § 44 odst. 3 nepřevzme průkaz o povolení k pobytu, pokud v této lhůtě nesdělí, že mu v tomto úkonu brání důvody na jeho vůli nezávislé.
24. Řízení o žádosti se zastaví i v případě, že cizinec podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadu, ale na jeho výzvu se ve stanovené lhůtě nedostavil k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 odst. 2, k jehož udělení vydalo pokyn ministerstvo, aniž v této lhůtě sdělil, že mu v tomto úkonu brání důvody na jeho vůli nezávislé [srov. § 169r odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců].
25. Z uvedené právní úpravy vyplývá, že řízení o vydání zaměstnanecké karty zahájené podáním žádosti na zastupitelském úřadě vykazuje určitá procesní specifika. Zastupitelský úřad totiž v určité fázi řízení vystupuje v podstatě jako prostředník mezi žadatelem a orgánem zodpovědným za vydání rozhodnutí, tedy žalovaným [viz § 169b nebo § 165a odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců]. Je to zastupitelský úřad, kdo též v průběhu řízení komunikuje s žadatelem. Pokud žalovaný dospěje k závěru, že lze žádosti vyhovět, udělí zastupitelskému úřadu pokyn, aby žadatele vyzvalo, aby se dostavil k vyznačení víza

nad 90 dnů za účelem převzetí zaměstnanecké karty, a toto vízum mu udělilo (viz § 30 odst. 2 a 4 zákona o pobytu cizinců). Žadatel se dostaví na zastupitelský úřad a obdrží vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí zaměstnanecké karty. Na základě tohoto víza žadatel přicestuje na území ČR a je povinen se do 3 pracovních dnů osobně dostavit na pracoviště žalovaného za účelem splnění ohlašovací povinnosti a poskytnutí biometrických údajů nutných ke zhotovení zaměstnanecké karty (viz § 42g odst. 1 ve spojení s § 44 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Žadateli je současně vydáno tzv. potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty a žadatel je oprávněn od tohoto okamžiku pracovat (viz § 44 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). V stanovené lhůtě, nejpozději do 60 dnů od pořízení biometrických údajů, se pak žadatel musí osobně dostavit na pracoviště žalovaného za účelem převzetí průkazu o zaměstnanecké kartě (viz § 42g odst. 1 ve spojení s § 44 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Z uvedeného popisu je zřejmé, že ve fázi po udělení pokynu k udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí zaměstnanecké karty je další průběh řízení (končící vydáním průkazu zaměstnanecké karty žadateli) značně závislý na součinnosti žadatele (zda se dostaví na výzvy správních orgánů a poskytne vyžádanou součinnost). Neposkytne-li zaviněně přes výzvu správních orgánů žadatel tuto součinnost, řízení o jeho žádosti se zastaví [srov. § 169r odst. 1 písm. a) nebo h) zákona o pobytu cizinců]. Tomu odpovídá i specifická úprava lhůt k vydání rozhodnutí ve věci žádosti o vydání zaměstnanecké karty.

26. Podle § 169t odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že vydáním rozhodnutí v řízení o povolení k dlouhodobému pobytu se rozumí převzetí průkazu o povolení k pobytu.
27. Podle § 169t odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců se rozhodnutí vydá ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty; ve lhůtě 90 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve zvlášť složitých případech, nebo pokud ministerstvo požádalo o vydání závazného stanoviska Úřad práce České republiky.
28. Avšak § 169t odst. 9 zákona o pobytu cizinců stanoví, že lhůta pro vydání rozhodnutí neběží ode dne odeslání výzvy zastupitelského úřadu k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 odst. 2 do doby zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu [písm. a)], dále ode dne odeslání výzvy podle § 44 odst. 1 k poskytnutí údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu do doby zpracování poskytnutých údajů [písm. b)], a i ode dne odeslání výzvy podle § 44 odst. 3 k převzetí průkazu o povolení k pobytu do doby převzetí průkazu [písm. c)].
29. Pro věc je významný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č.j. 1 Azs 408/2017-24 (body 18 a 19), z něhož vyplývají následující relevantní právní východiska: „Vydáním rozhodnutí o žalobcově žádosti nelze rozumět vydání předkládací zprávy, ani interního pokynu k udělení víza k pobytu nad 90 dnů. (...) Odkazuje-li stěžovatel na laxní přístup zastupitelského úřadu, který váhal s učiněním výzvy k dostavení se k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, může jít skutečně o vadný postup, který stěžovatel nemůže ovlivnit; na druhou stranu jde o vadný postup orgánu státní správy, který nemůže jít k tíži žadatele, o jehož žádosti není v důsledku tohoto postupu rozhodnuto v zákonem stanovené lhůtě. Stěžovatel je podle § 12 odst. 1 písm. h) zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ústředním orgánem státní správy pro povolování pobytu cizinců. Právě k jeho tíži tedy musí jít případný vadný postup orgánu státní správy v této oblasti; je také jeho odpovědností podle § 24 téhož zákona pečovat „o náležitou právní úpravu“ záležitostí spadajících do jeho věcné

působnosti, a tedy také o to, aby zákonná pravidla a postupy související s povolováním pobytu cizincům, byla nastavena způsobem umožňujícím vydávat rozhodnutí bez průtahů. (...) Současně je třeba zopakovat odkaz krajského soudu na § 169 odst. 12 písm. a) – pokud by zastupitelský úřad před uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené v § 169 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyzval žalobce, aby se dostavil k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 odst. 2 téhož zákona za účelem převzetí zaměstnanecké karty do jeho cestovního dokladu, lhůta pro vydání rozhodnutí by se daným okamžikem stěžovateli stavěla a on by nemohl být považován za nečinného. Vzhledem ke skutečnosti, že sám stěžovatel nevydal pokyn k udělení víza k pobytu nad 90 dnů dle uvedeného ustanovení v rámci zákonné šedesátidenní lhůty (která uplynula dne 21. 8. 2017), nemohlo dojít ke stavení běhu lhůty pro vydání rozhodnutí a k rozšíření časového prostoru pro vydání rozhodnutí. Ani okamžitá reakce zastupitelského úřadu, který by žalobce vyzval k převzetí víza k pobytu nad 90 dnů, by tedy nemohla zhojit skutečnost, že stěžovatel je nečinný, tím, že by došlo ke stavení lhůty pro vydání rozhodnutí.“.

30. Z uvedeného vyplývá, že pro posouzení nečinnosti žalovaného je zcela irelevantní, zda vyhotovil předkládací zprávu, zda udělil pokyn zastupitelskému úřadu k udělení vstupního víza podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, zda je faktickým původcem nečinnosti zastupitelský úřad nebo žalovaný. Stejně tak je irelevantní, zda zastupitelský úřad odeslal žalobci výzvu k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, protože k tomu nesporně nedošlo do uplynutí zákonné lhůty k vydání rozhodnutí. Pokud by zastupitelský úřad před uplynutím lhůty k vydání rozhodnutí odeslal žalobci výzvu k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, vylučovalo by to nečinnost žalovaného, protože v tu dobu by neběžela lhůta pro vydání rozhodnutí [srov. § 169t odst. 9 písm. a) zákona o pobytu cizinců], ale k tomu v posuzovaném případě nedošlo.
31. V posuzované věci uplynula lhůta k vydání rozhodnutí bezpečně před 3. 3. 2021, kdy Komise vydala opatření k odstranění nečinnosti žalovaného. Skutečnost, kdy dříve ve skutečnosti lhůta k vydání rozhodnutí uběhla, nebyla pro posouzení důvodnosti žaloby významná. Zda a kdy žalovaný zpracoval předkládací zprávu a udělil pokyn zastupitelskému úřadu k udělení vstupního víza, není, jak je výše odůvodněno, pro rozhodnutí soudu v této věci relevantní. Z tohoto důvodu byl žalovaný ke dni podání žaloby nečinný, neboť nečinnost presumovanou ke dni 3. 3. 2021 neodstranil vydáním rozhodnutí. I kdyby žalovaný vyzval žalobce po 3. 3. 2021 k vyznačení vstupního víza, ke stavení lhůty pro vydání rozhodnutí by podle § 169t odst. 9 písm. a) zákona o pobytu cizinců nemohlo dojít, protože ke skutečnosti zakládající stavení lhůty by došlo až po jejím uplynutí. Slovy Krajského soudu v Praze v bodě 15 rozsudku ze dne 6. 11. 2017, č.j. 48 A 122/2017-18, který byl aprobován výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Azs 408/2017-24, „Lhůta, která již uběhla (a tudíž již neběží), se přirozeně již nemůže stavět (srov. obdobně závěr vyslovený v rozsudku NSS ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012-20, publ. pod č. 2871/2013 Sb. NSS.“
32. Žalovaný v řízení uplatnil jedinou konkrétní obranu, která podle něj měla vyloučit závěr o jeho nečinnosti, a to že výzvu k vyznačení vstupního víza nemohl zastupitelský úřad odeslat vzhledem k ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví. Tato obrana nemohla být z povahy věci úspěšná. Lhůta k vydání rozhodnutí žalovanému uplynula nejpozději dne 3. 3. 2021. Nečinnost žalovaného mohla být odstraněna jen vydáním

rozhodnutí, k němuž nedošlo. Z jakých důvodů k vydání rozhodnutí nedošlo, pokud neležely na straně žalobce, nebylo pro posouzení nečinnosti významné, protože lhůta k rozhodnutí již uplynula, a proto nemohla být žádným úkonem žalovaného ani jinou překážkou stavěna.

33. Navíc, ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 14. 2. 2021, č.j. MZDR 20599/2020-56/MIN/KAN, jímž jediným žalovaný konkrétně argumentoval a jímž soud provedl důkaz, bylo zrušeno ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 26. 2. 2021, č.j. MZDR 20599/2020-60/MIN/KAN. Ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 14. 2. 2021, č.j. MZDR 20599/2020-56/MIN/KAN, na němž stavěl žalovaný svou obranu, bylo účinné pouze po dobu od 15. 2. do 28. 2. 2021, tzn. po dobu 14 dnů. A podle tohoto ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 14. 2. 2021, č.j. MZDR 20599/2020-56/MIN/KAN, navíc ani vyznačení vstupního víza žalobci nic nebránilo. Bodem I.10 písm. k) ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 14. 2. 2021, č.j. MZDR 20599/2020-56/MIN/KAN, Ministerstvo zdravotnictví nařídilo „nepřijímat žádosti o víza a přechodné a trvalé pobyty na zastupitelských úřadech České republiky ve třetích zemích, s výjimkou žádostí o vydání dlouhodobého víza za účelem převzetí povolení k pobytu na území České republiky“, kdy „tyto výjimky platí pouze pro žádosti o víza a pobyty na zastupitelských úřadech České republiky ve státech, jejichž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění COVID19 přijímání takových žádostí umožňují; Ministerstvo zahraničních věcí zveřejní seznam takových států způsobem umožňujícím dálkový přístup.“ Bodem I.12 ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 14. 2. 2021, č.j. MZDR 20599/2020-56/MIN/KAN, Ministerstvo zdravotnictví nařídilo „vyznačit na zastupitelských úřadech České republiky ve třetích zemích do cestovního dokladu vízum pouze v případě žádostí, které lze podle bodu I.10 přijmout s výjimkou bodu I.10. písm. i), kde se vyznačují pouze víza související s žádostmi o pobytová oprávnění za účelem studia v akreditovaném studijním programu na vysoké škole nebo v rámci programu ‚Zrychlená procedura udělování pobytových oprávnění pro cizince – zahraniční studenty ze třetích zemí‘; to platí i pro žádosti přijaté přede dnem účinnosti tohoto opatření.“
34. Soud proto konstatuje, že žalovaným označeným ochranným opatřením nebylo zastupitelským úřadům zakázáno cizincům vyznačovat víza za účelem převzetí povolení k pobytu D/VR dle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Zastupitelským úřadům bylo nařízeno vyznačit do cestovního dokladu vízum pouze v případě žádostí, které lze přijmout, přičemž explicitně bylo stanoveno, že zákaz přijímání žádostí o víza neplatí pro žádosti o vydání dlouhodobého víza za účelem převzetí povolení k pobytu. V případě velvyslanectví v Hanoji byla splněna i podmínka stanovená v ochranném opatření spočívající v tom, že opatření Vietnamské socialistické republiky prováděná z důvodu pandemie onemocnění COVID-19 přijímání žádostí o vydání dlouhodobého víza za účelem převzetí povolení k pobytu umožňují, resp. že Vietnamská socialistická republika není na seznamu zemí s extrémním rizikem výskytu onemocnění COVID-19.
35. Z důvodu kontradiktornosti řízení není soud oprávněn domýšlet na jedné straně ani žalobní body a na druhé straně ani obranu žalovaného. Bylo proto na žalovaném, aby tvrdil a prokázal, jaké individuální okolnosti mu bránily ve vydání rozhodnutí ve věci žalobce (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32 *in fine*, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality

skutečnosti, které žalobu podporují, kdy by takovým postupem přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobceva advokáta, kdy podle zdejšího soudu totéž platí i pro žalovaného). Bránil-li se žalovaný tím, že mu soud nemůže nařídít vydat rozhodnutí v určité lhůtě, protože není známo, jak se bude vyvíjet epidemiologická situace a regulace ochrannými opatřeními, pominul výše citované § 81 odst. 1 s. ř. s.

36. Soud tedy shrnuje, že v době podání žaloby i v době vydání tohoto rozsudku byl žalovaný nečinný. Výrokem I tohoto rozsudku proto soud uložil žalovanému v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. povinnost vydat v řízení o předmětné žádosti žalobce rozhodnutí a stanovil mu k tomu lhůtu 30 dnů, která se jeví jako přiměřená. Délku lhůty stanovil soud vzhledem k dosavadní délce řízení o žádosti žalobce a jeho stádiu, přičemž soudem stanovená lhůta nepřesahuje šedesátidenní lhůtu k vydání rozhodnutí stanovenou zákonem o pobytu cizinců.

[V] Náklady řízení

37. Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byl procesně úspěšný žalobce, a náleží mu proto náhrada nákladů řízení v celkové výši 14 342 Kč. Náklady žalobce tvoří jednak soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, dále pak odměna za 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu (převzetí právního zastoupení, sepsání žaloby, účast u jednání soudu). Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč, proto celková odměna za úkony právní služby činí 9 300 Kč (3 x 3 100). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon, tj. celkem 900 Kč. Dále jde o 21% DPH ze součtu odměny 10 200 Kč, tj. 2 142 Kč. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 in fine o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 15. 9. 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu